

1955. június 22-én, mintegy négy héttel a kitűzött választások előtt olvasta föl 300 oldalas véleményét. A felolvasás drámai hatású volt. A bíró elfogadta Tamir érvelését, és Grünwald vádjai közül hármat (Kasztner együttműködését a náccikkal, szerepét a magyar zsidók tömeges legyilkolásának előkészítésében és Becher fölmentésében) bizonyítottanak nyilvánított. Nem találta viszont megalapozottnak Grünwaldnak azt az állítását, miszerint Kasztner részesedett volna a Bechernek átadott váltságdíjból. Ezért Grünwaldot 1 izraeli font jelképes bírság megfizetésére kötelezte. Ítéletének indulatos indoklásában Halevi bíró leszögezte: Kasztner és társai, akik Kolozsvárott és másutt is élvezték a zsidó tömegek bizalmát, hagyták, hogy az SS felhasználja őket tervének megvalósítására, nevezetesen a Kenyérmezőről szóló álhírek terjesztésére; ezek a vezetők mindent megtettek a gettókba gyűjtött zsidók megnyugtatására és az ellenállás kibontakozásának megakadályozására, és így a zsidók tömegei abban a biztos tudatban szálltak föl a deportálónvonalokra, hogy Kenyérmezőre viszik őket; viszonzásul a náccik lehetővé tették, hogy Kasztner kimentsen közel 2000 prominens zsidót, és amikor a náccik megajándékozták ezzel a lehetőséggel, ő feláldozta érte a zsidók létérdekeit. *Timeo danaos et dona ferentes*¹⁶⁴ – fűzte hozzá Halevi bíró, majd levonta a következtetést: azzal, hogy elfogadta ezt az ajándékot, Kasztner „eladta a lelkét az ördögnek”¹⁶⁵. Nehogy kockáztassák a „kiválasztott kevesek” megmenekülését – állítja az indoklás –, Kasztner és társai a tömeges ellenállás vagy szökés megszervezésének gondolatát eleve elvetették, és a palesztin ejtőernyősöket is rábeszéltek arra, hogy adják fel magukat a náci hatóságoknak (lásd a továbbiakban).

A megdöbbennt Kasztner és az államügyész azonnal fellebbezett az Izraeli Legfelsőbb Bírósághoz, és kérte Halevi bíró határozatának érvénytelenítését. Az ítélet nemcsak Kasztnerre nézve volt megsemmisítő hatású, de zavarba ejtette a kormányt és a Mapai pártot is. Az ellenzék követelte, hogy emeljenek vádat Kasztner ellen a náccikkal való kollaboráció címén, mely vétségért akkor még halálbüntetést is ki lehetett szabni. A követelést a kormány visszautasította, arra hivatkozva, hogy az ítéletet a Legfelsőbb Bíróságnál fellebbezték, de ezt a lépést nem élte túl. Június 29-én Moshe Sharett miniszterelnök kabinetje megbukott, miután az egyik koalíciós partner, a négy minisztert adó Általános Cionista Párt tartózkodott azon a bizalmi szavazáson, amelyet a kormánynak a Kasztner-ügyben tett lépéséről tartottak.

Tekintettel az ügy történelmi fontosságára, a Legfelsőbb Bíróság elnöke öt vezető törvényszéki bíróból bizottságot hozott létre a fellebbezés tanulmányozására. A bizottság megállapításai csak 1958 januárjában kerültek nyilvánosságra. Időközben a felek két ellenkeresetet nyújtottak be.